

MLADI OB KRKI

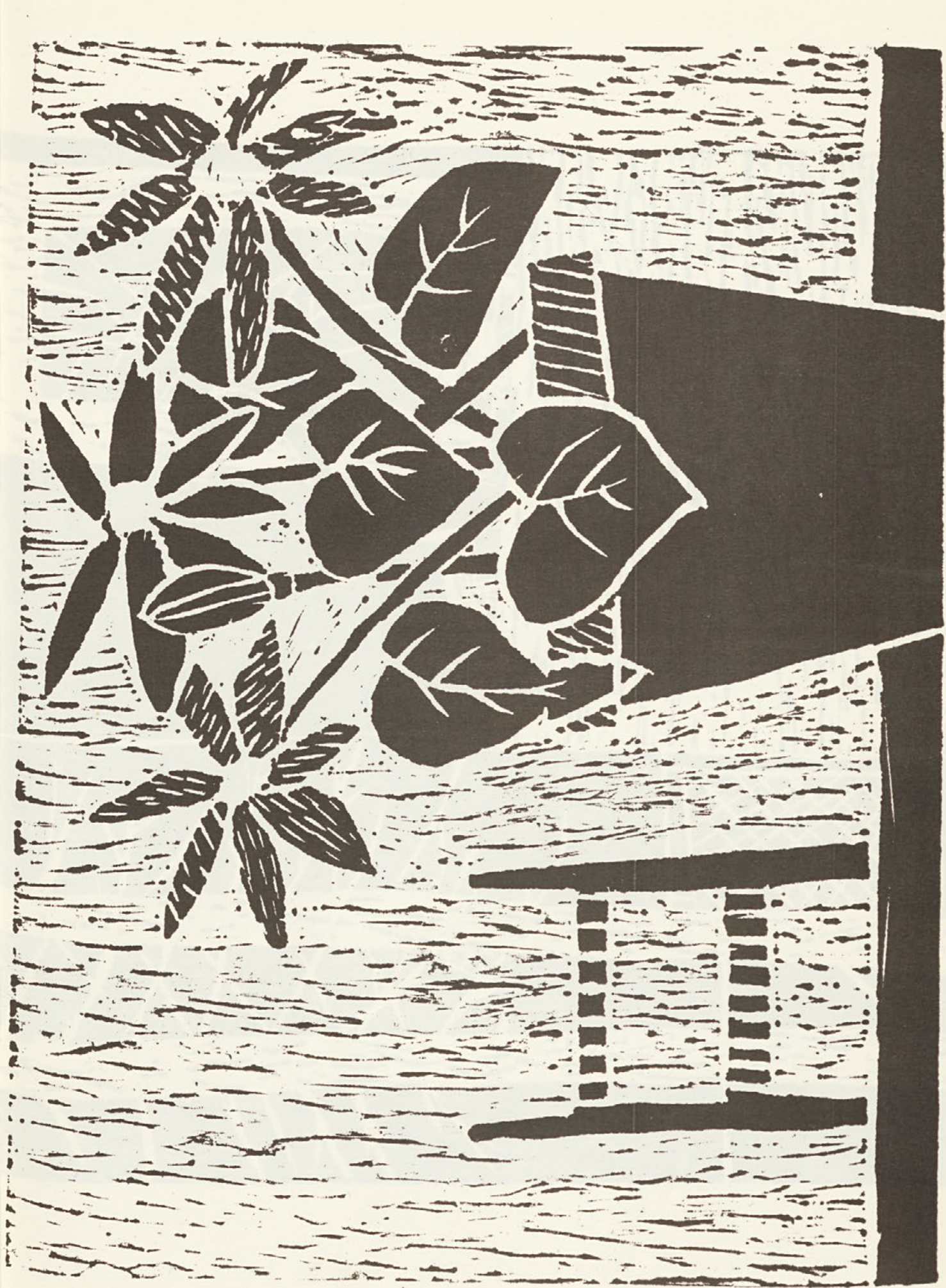
GLASILO PIONIRSKEGA ODREDA
GORJANSKEGA BATALJONA
OSNOVNE ŠOLE XV. DIVIZIJE GRM
NOVO MESTO

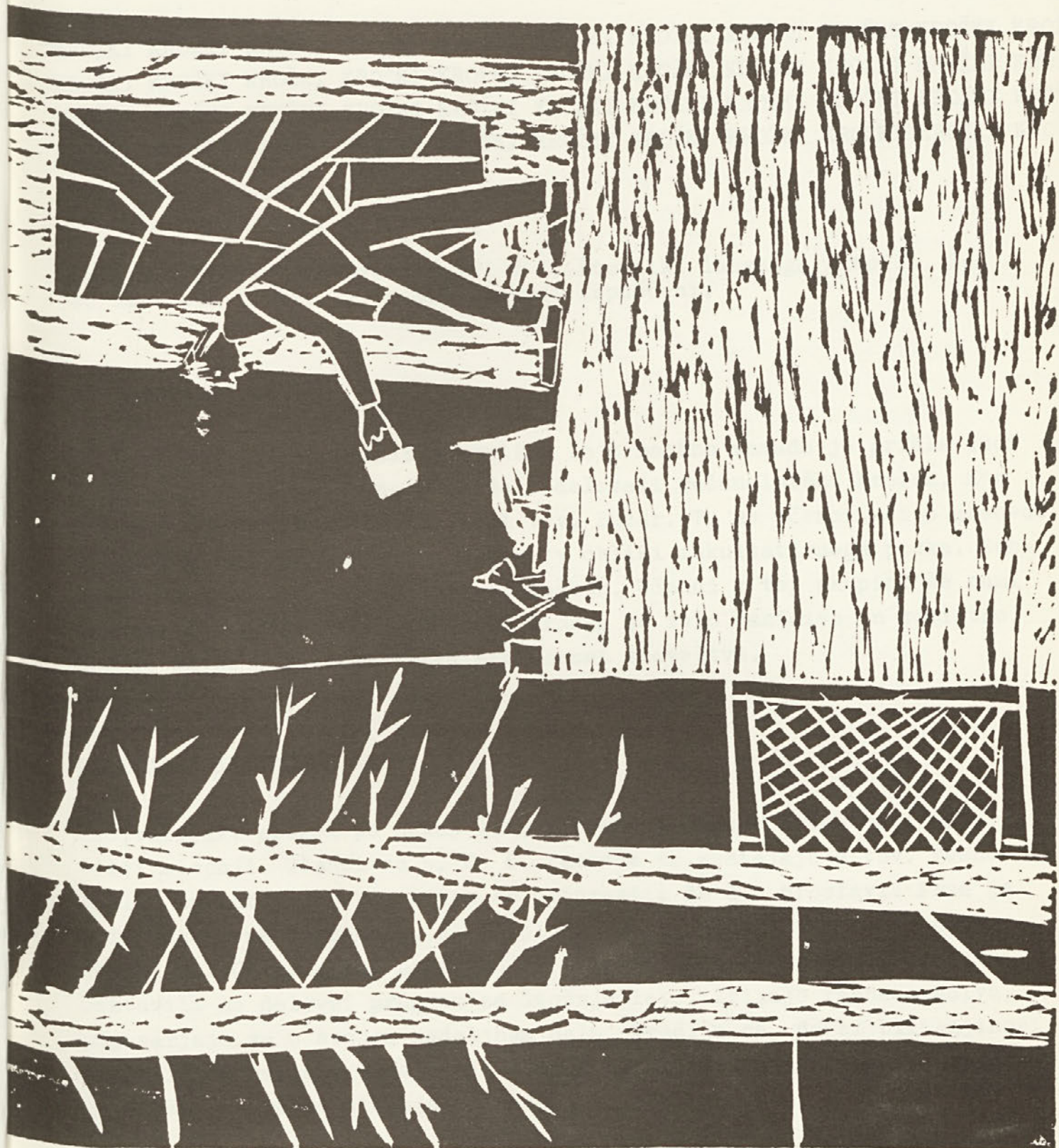
LETO 1984—85

št. 1

REČE,
RADOSTI,
NIC PRAV NIČ,
IM VEČ PETIC,
NAGRAD IN USPEHOV
D SRCA ŽELI

UREDNIŠKI ODBOR

KROŽKI KROŽKI KROŽKI KROŽKI KROŽKI KROŽKI KROŽKI KROŽKI KROŽKI KROŽKI KRO
KROŽKI KROŽKI KROŽKI KROŽKI KROŽKI KROŽKI KROŽKI KROŽKI KROŽKI KROŽKI KRO
KROŽKI KROŽKI KROŽKI KROŽKI KROŽKI KROŽKI KROŽKI KROŽKI KROŽKI KROŽKI KRO
KROŽKI KROŽKI KROŽKI KROŽKI KROŽKI KROŽKI KROŽKI KROŽKI KROŽKI KROŽKI KRO

Nekatere krožke smo predstavili v 1. številki lanskega glasila. Zdaj so na vrsti tisti, ki so bili takrat izpuščeni.

RAČUNALNIŠKI KROŽEK

Svet je zajela računalniška mrzlica in z majhno zamudo je prišla tudi k nam. Letos je začel na naši šoli delovati računalniški krožek. Kar tri skupine so. Dve, lažji, vodi tov. Bučar. Tu se učenci učijo abecede računalništva, dejavnost pa poteka v obliki fakultativnega pouka. Zah-tevnejšo skupino pa vodi tovariš Moškon. Učenci v tej skupini že sami sestavljajo programe. Delo v tem krožku je zelo zanimivo in koristno, saj je ravno v računalništvu prihodnost človeštva.

RECITACIJSKI KROŽEK

Recitacijski krožek po nekaj letnem premora deluje letos tudi na višji stopnji. Učenci od 5. do 8. razreda se sestajajo s tov. Vesno Smolič enkrat tedensko. Letos so pripravili že dve proslavi. Prva je bila posvečena borcem 15. divizije, druga pa počastitvi dneva naše republike. Ob državnem prazniku so pripravili tudi nastop v tiskarni. Sestavili so delovni program za letošnje leto. Zbirajo razna gradiva, pogovarjajo se o svojem nadaljnjem delu. Trudijo se, da bi bili njihovi nastopi čim boljši. Sodelujejo tudi s člani recitacijskega in dramskega krožka razredne stopnje in skupaj oblikujejo nove proslave.

KEMIJSKI KROŽEK

Tudi letos deluje za učence 7. in 8. razredov kemijski krožek. Vodi ga tov. Sandra Ulčnik iz tovarne zdravil Krka. Člani se sestajajo ob torkih od 13,30. do 15. ure. V začetku so se pogovarjali o labora-torijskih pripravah, naslednje ure pa so že delali kemijske poizkuse.

Priprave za poizkuse jim pripravi tovarišica in jim jih tudi pomaga izvesti. Skupaj spoznavajo nove zanimivosti in utrjujejo znanje.

ATLETIKA

Vodi jo tov. Zaletelj. Treningi so 3-krat tedensko po uro in pol. Obiskuje jih 40 deklet in fantov. Najbolj navdušeni so učenci petih razredov. Pridno trenirajo za medrazredna tekmovanja in zimsko ligo. Spomlađi jih čaka kros in tekmovanja za najhitrejšega pionirja in pionirko, najboljšega skakalca oz. skakalko v višino in najboljšega talca in metalko žogice. Najpomembnejše pa so tekmovanja za ATLETSKI PIONIRSKI POKAL za cicibane, pionirje in pionirke.

KROŽEK NEMŠČINE

Krožek nemškega jezika deluje letos prvič, vodi pa ga tov. Vanja Štrasner. Učenci so dobili delovne zvezke in knjige, ki pa žal niso primerne za vse razrede. Zanimanje za ta krožek je veliko, a vsi prijavljeni ne hodijo redno. S tem pa si delajo veliko škodo, saj znanje tujega jezika danes ogromno pomeni.

LIKOVNI KROŽEK

Ta krožek vodi tov. Alenka Dakić. Prijavljenih je okoli 25 učencev, redno pa jih hodi le 10. Njihovo delo je zelo obširno in zanimivo. Hodijo risat v naravo, izdelujejo okraske, maske, plakate, poslikavajo kozarčke, stekleničke, izdelujejo predmete iz gline in še mnogo drugih zanimivih stvari. S svojimi deli se udeležujejo tudi razpisov in razstav.

AKTUALNOSTI AKTUALNOSTI AKTUALNOSTI AKTUALNOSTI AKTUALNOSTI AKTUALNOSTI
AKTUALNOSTI AKTUALNOSTI AKTUALNOSTI AKTUALNOSTI AKTUALNOSTI AKTUALNOSTI
AKTUALNOSTI AKTUALNOSTI AKTUALNOSTI AKTUALNOSTI AKTUALNOSTI AKTUALNOSTI
AKTUALNOSTI AKTUALNOSTI AKTUALNOSTI AKTUALNOSTI AKTUALNOSTI AKTUALNOSTI

REPUBLIŠKI PRVAK V VESELI ŠOLI

Ime mi je Alojz Novak. Doma sem iz Novega mesta in hodim v 4. razre OŠ. V tretjem razredu sem bil republiški prvak v veseli šoli.

Na šoli deluje krožek vesele šole, v katerem se učenci pripravljajo za tekmovanje v veseli šoli. Nisem bil vključen v ta krožek, ker sem imel druge obveznosti. Šele zadnjih nekaj tednov sem hodil h krožku. V kratkem času sem se naučil pravil vesele šole.

In že je bilo na pragu razredno tekmovanje. Na njem je izpadel samo en učenec našega razreda. Šolsko tekmovanje, ki je bilo težje, je uspelo premagati samo šest učencev iz tretjih razredov. Nas šest je odšlo na občinsko prvenstvo. Pred tekmovanjem me je prijela taka trema, da sem komaj držal svinčnik v rokah. In vendar sem se nekako prebil čez. Potem smo izvedeli rezultate. Imel sem dodatno nalogo, ker smo imeli trije enako število točk. Medtem ko smo mi reševali naloge, so si drugi ogledali obrat Iskre v Žužemberku. Po malici smo si ogledali odlomek igrice, ki so ga zaigrali učenci šole v Žužemberku. Potem so razglasili rezultate. Ko sem slišal, da sem prvi, sem odrevenel od sreče.

Neko nedeljo je bilo republiško tekmovanje. Ko smo prišli v Iskro, smo dobili darilca in bon za kosilo. Po reševanju nalog smo si ogledali igrice in predstave. Ob razglasitvi rezultatov sem si mislil, da sem izpadel. Ravno takrat pa sem bil imenovan. Komaj sem se še obdržal na nogah. Potem smo šli na kosilo. Po kosilu pa smo šli domov. Tudi to leto bom tekmoval v veseli šoli. To odločitev sem sprejel zato, ker je vesela šola tako zanimiva in zabavna.

Alojz Novak, dopisniški
krožek COŠ

BILA SEM VODITELJICA SKUPINE MLADIH DOPISNIKOV

18., 19., 20. oktobra je bilo v Novem mestu srečanje mladih dopisnikov iz cele Slovenije. Pri novinarskem krožku smo zvedeli, da bomo voditelji teh dopisnikov. Sama sem nestrpno pričakovala četrtek. Prišel je kar prehitro. Ob 17. uri se je dvorana v domu JLA napolnila. S strahom v srcu in z veliko mero treme sem stopila na oder. Imela sem pozdravni govor. Počasi so vsi v dvorani utihnili in začela sem. Trema je počasi plahnela in uspešno sem vse povedala ter odšla z odra. Vsi so mi govorili, da je bilo dobro, a sama s seboj nisem bila zadovoljna. Kmalu sem zopet stopila na oder, tokrat sem se predstavila in povedala, kdo je v moji skupini. Pred dvorano smo se nato zbrali in odšli v jedilnico, kjer je bila malica. Zabavala nas je Mateja Koležnik in vrteli so plošče. Noreli smo, kar se je dalo in ob deveti uri sem vsa potna odšla domov. Čutila sem veliko utrujenost

in kmalu sem zaspala.

V petek zjutraj smo si najprej ogledali razstavo šolskih glasil, nato pa sem s svojo skupino odšla proti avtobusni postaji. Bilo je kar mučno, ker so se držali vsak zase. A ko smo pri tovarni zdravil Krka izstopili, so se že vsi živahno pogovarjali. Z zanimanjem smo si ogledali notranje prostore toarne, sodelovali pri kratkem pogovoru in se nato odpravili na kosilo v Dom učencev Majdešilo. Ko smo prišli in sem v steklu zagledala svojo sliko - čisto sama sem bila na njej! sploh nisem vedela, kaj naj naredim. Najraje bi jo strgala, po drugi strani pa mi je godilo. Pa sem jo pustila. Po kosilu smo imeli sreča z uredništvu. Moja skupina je bila v uredništvu Dolenjskega lista, jaz pa sem pisala zapisnik v drugem uredništvu. Ko smo se po končanem srečanju zbrali, smo najprej odšli na malico, nato pa na sprehod po mestu. Vedela sem, da jih znamenitosti našega mesta zanimajo, a raje bi bili prosti in zato sem jih "spustila" ter določila uro in prostokjer se spet dobimo. Ko sem prišla nazaj na dogovorjeno mesto, so me vsi čakali. Najbolj strah me je bilo, da bi se kdo ne izgubil. Nato odšli proti študijski knjižnici - po poti tja so mi vsi zatrjevali, da so se to urico, ko so imeli prosto, imeli super, v knjižnici pa se se srečali s Severinom Šalijem. Po končanem srečanju smo se zbrali pkinom Krka in gostitelji so prišli po svoje goste.

V soboto zjutraj smo se zopet zbrali pred domom JNA - a tu so bile zopet moje slike. Na srečo pa nisem bila samo jaz na njih. Nato smo odpravili v Dolenjske Toplice, si ogledali OŠ in Bazo 20. Z nekaterimi smo se že morali posloviti. Slovo je bilo težko, saj smo v teh dneh stali dobri prijatelji, z nekaterimi bolj, z drugimi manj. Nato smo se odpeljali v Novo mesto. Tu smo se poslovili še od ostalih in si obljubili, da si bomo dopisovali.

Minilo je že nekaj tednov od tega srečanja, a nas še vedno vežejo pisma. Upam, da bodo ta prijateljstva trajna, saj teh treh dni srečanja mladih dopisnikov in prijateljev ne bom nikoli pozabila.

Karmen Polanc, 8. c
(novinarski krožek)

S PRVEGA ZBORA ŠOLE - POROČILO 3. RAZREDA

Tudi pionirji 3. razreda smo se letos na predlog šolske skupnosti lotili naših medsebojnih odnosov.

Ko smo se tako začeli poglobljati v te naše medčloveške odnose, smo ugotovili, da so zelo slabi. Še več; spoznaši smo, da na to sploh nismo bili pozorni. Obravnavali smo naše učne uspehe in neuspehe, naše disciplinske prekrške, pri tem pa prezrli, da so ti neuspehi pogosto posledica prav slabih medsebojnih odnosov.

Zato pozdravljamo predlog šolske skupnosti, da se začnemo temeljito posvečati prav naši srčni kulturi.

Začeli smo razmišljati, kaj bi rekli naši starši, če bi nas takole - naskrivaj opazovali, kakšni smo v šoli. Najbrž bi se zgrozili, najbrž ne bi mogli verjeti svojim očem, ko bi videli, da je njihov otrok že takoj zjutraj pozabil pozdraviti znane ljudi, tovariše učitelje, sošolce. Raje je malega Mihca iz 1. razreda že pred šolo brnil .

- Ko je dežurni učitelj odprl šolo, se je z vso močjo prerinil do vrat, brezobzirno pogazil vse manjše od sebe, skoraj podrl tov. učiteljico, zatulil na vse grlo, vrgel torbico ob tla, razmetal sošolcem copate in bunde, svojo pa seveda pustil na tleh in oddivjal v učilnico. Tudi po stopnicah je seveda glasno tulil, se prerival in povedal čimveč sočnih kletvic! Naj se ve, kdaj je prišel v šolo, (ki je mimogled - kulturna ustanova) učenec 3. razreda.

Mislil, da bi mamico obnašanje njenega otroka, še predno je prišel do učilnice, tako pretreslo, da bi pobegnila od sramu.

Mi pa spremljamo našega tretješolca naprej, do konca, do zadnje ure.

Mi ne smemo pobegniti! Moramo ga vzgajati s svojim zgledom, z lepo besedo, s prijaznim nasmehom. Morda bo ta tretješolec sam spoznal, da takega kot je bil do sedaj, ne maramo!

Ampak, danes tega on še ne ve. Stopil je v razred, prižgal vse luči, naj gorijo, da bodo videli sošolci njegov novi avtomobilček.

Medtem ko oni pripravljajo šolske potrebščine, se veselo igra in domišljavo napihuje.

V razred je stopila učiteljica. Toda, kje je njegov stol, njegova torba, ničesar še ni pripravil. Dežurni učenec in tovarišica učiteljica čakata, da bo v razredu mir. Vsi čakajo nanj, čas pa teče, lahko bi se že učili. Pa kaj, saj včeraj je še v razred prišel prepozno in so morali vsi prekiniti z delom, ko je sredi ure nepočesan, neumit z razpetimi

hlačami vdrl v razred. Kdo bi se tedaj spomnil, da je treba pozdraviti in se učiteljici opravičiti. Vsi so ga nekam čudno gledali. Danes pa je tu, le torba ni še pripravljena. Bodo že počakali.

In so čakali in bili slabe volje zaradi njega že zjutraj. Kako jih je šele prizadel, ko med poukom ni sodeloval, potem pa ni razumel učne snovi, in ko je pri malici prevrnil čaj, motil ostale pri jedi in kričal s polnimi usti, da je letela hrana na vse strani.

Pri rekreaciji je pobegnil prvi na igrišče, da bi zasedel gol. Pozabil je počakati na sošolce in učiteljico. Pa tudi pot do igrišča je predolga. Kar hitro pa zelenici, tisti papir iz žepa je pa kar sam padel na tla. Naj ga pobere zelena straža. Zakaj jo pa imamo!

Pri kosilu je prvi v vrsti; kaj ga brigajo drugi! Maha s pladnjem, viha nos nad hrano, naloži si več kosov kruha in zdivja za mizo. Juhe in solate ne bo pojedel. To ni dobro! Saj ima dovolj kruha! Dva kosa ima pa za v razred. Kaj zato, če ne smemo kruha nositi v razred! Skril ga bo in ga naskrivaj jedel med poukom. Tisto skorjo, ki bo ostala pod klopjo bo že dežurni učenec pospravil. Kaj zato, če gre po lestvici dol. Saj bo kmalu konec.

Res je bil ob 14,45 konec pouka in naš tretješolec že tuli po garderobi medtem ko je prej še podrl na stopnicah nekaj učencev, ki so mu stali na poti. V garderobi se je spomnil, da se pravzaprav nikamor ne mudi. Res, da je že obut, vendar mora iti še nekaj nazaj v razred, pa na stranišče ... bunde pa tudi ne bo jemal domov, saj ga ne zebe. Bo šla pa mama pozneje ponjo. Pa kaj!

Pa smo rekli tretješolci: "Dovolj nam je tega! Jutri bomo delali drugače, bolje! Obljubljamo! In zato nas bo sram, če nam boste morali reči, da smo FIGA MOŽ!"

NARAVOSLOVNI DAN NARAVOSLOVNI DAN NARAVOSLOVNI DAN NARAVOSLOVNI DAN NA
NARAVOSLOVNI DAN NARAVOSLOVNI DAN NARAVOSLOVNI DAN NARAVOSLOVNI DAN NA
NARAVOSLOVNI DAN NARAVOSLOVNI DAN NARAVOSLOVNI DAN NARAVOSLOVNI DAN NA
DAN ŠOLE DAN ŠOLE DAN ŠOLE DAN ŠOLE DAN ŠOLE DAN ŠOLE DAN ŠOLE DAN ŠOLE
ŠPORTNI DAN ŠPORTNI DAN ŠPORTNI DAN ŠPORTNI DAN ŠPORTNI DAN ŠPORTNI DAN
NAŠ ŠOLSKI VRT NAŠ ŠOLSKI VRT NAŠ ŠOLSKI VRT NAŠ ŠOLSKI VRT NAŠ ŠOLSKI

NARAVOSLOVNI DAN 4. RAZREDOV

V torek, 30. 10. 1984, smo šli na naravoslovni dan. Šli smo na Trško goro. Zbrali smo se pred telovadnico ob 8,30. Tam smo malicali. Po malici smo se odpravili na Trško goro. Hodili smo peš. Pot je bila zelo do

Prispeli smo do kmetijske šole. Tam so nas lepo sprejeli in pogostili z jabolčnim zavitkom, s sokom in s sladoledom. Ko smo pojedli, smo si ogledali kmetijske stroje. Neki tovariš nam je razložil, kako v šoli gospodarijo. V svinjaki je zelo smrdelo. Ko smo si vse ogledali, smo se zahvalili za razlago in nadaljevali pot na Trško goro. Hodili smo 900 m. Noge so me zelo bolele. Prispeli smo do cerkvice. Tam so nekateri pozvonili na zvonec, kar ni bilo dovoljeno. Tam smo pomalicali, nekateri pa so se igrali. Kmalu smo odšli v šolo.

Pot do kmetijske šole je bila zelo strma in blatna. Moja prijateljica Helena je padla. Prišli smo do kmetijske šole. Tam smo šli po neki poti skozi gozd.

Ko smo prišli v šolo, smo pokosili in se odpravili domov. Želela bi, da bi imeli še kdaj tako zanimiv in lep naravoslovni dan. Veliko novega smo zvedeli, kar nam bo koristilo pri pouku.

Barbara Kmet, 4. a
(dop. krožek)

NARAVOSLOVNI DAN PETOŠOLCEV

V torek smo imeli naravoslovni dan. Bilo je mrzlo in megleno, ko smo se napotili na Žefranovo kmetijo.

Pred hišo smo počakali gospodinjo, ki nam je pripovedovala o življenju in delu na kmetiji. Gospodar nas je nato odpeljal v hlev, kjer imajo živino. V hlevu je bilo prijetno toplo in je dišalo po hlevskem gnoju. Malo nam je povedal tudi o silosih, kjer hranijo krmo za živino. Pri hiši imajo dva traktorja, nakladalko, kombajn, ki ga imajo trije kmeti skupaj, in še mnogo drugega orodja. Kmetija ima pašnike, njive in nekaj gozda. Po ogledu smo veselo poprijeli pri skupinskem delu. Naša skupina je morala opisovati koruzo. Skupinsko delo se je zaključilo in vsi premraženi in premočeni smo odšli v sadovnjak, kjer smo pobirali jabolka. Ko smo končali, smo imeli prosti čas. Z lužami v čevljih smo stekli v hlev, kjer je bilo toplo. V hlevu sem si izbral svojo kravico Mizo in ji nosil dobrote. Prvič v življenju sem pobožal kravo. Gospodinja je nato prinesla svežega kruha. Gospodar pa iz kleti mošt. Ogledali smo si tudi izdelavo volne. Gospodinja je prinesla puloverje, ki jih je sama napletla.

Na koncu izleta smo se zahvalili in gospodarju in gospodnji obljubili, da pridemo še kdaj. Bilo mi je lepo, ker sta bila gospodar in gospodinja do nas prijazna.

Boštjan Atelšek, 5. a

DAN ŠOLE

V petek je bil dan naše šole, zato smo imeli partizanski miting. Na našo šolo je prišlo šest borcev petnajste divizije, po kateri se imenuje naša šola.

Na mitingu so nastopali recitatorji, igralci in pevci. Iz vsake oddelčne skupnosti je bilo pet članov. Nastopala sem pri recitatorjih. Recitatorji iz petih razredov smo postavljali borcem vprašanja. Vprašanja so bila zastavljena iz recitacije, pesmi in iz igrice. Borci so nam radi odgovarjali. Povedali so nam, kako so odšli v partizane, kako je bilo v taboru po končani bitki, opisali so nam življenje partizanske matere, ki ji je od petih otrok ostala samo ena hčerka. Pripovedovali so nam o življenju v taboru, ki je bilo zelo težko, vendar so si ga olajšali s kako šaljivko ali pesmijo, skratka od njih smo zvedeli veliko zanimivosti.

Kot sem že povedala, sem nastopala tudi jaz. Pred mojim nastopom je bilo še nekaj vprašanj in recitacij. Roke so mi potajale potne. Že dolgo nisem nastopala pred publiko, zato sem imela tremo. Ko sem bila na vrsti, sem brala z lista. Začela sem brati naglas in razločno. Enkrat sem se zmotila. Ni mi bilo vseeno, a sem si mislila "Bo pa drugič bolje". Tako sem nastopala. Na koncu mitinga je neki borec podelil priznanje tovarišu Stančiču in eno priznanje naši šoli, ravnatelju pa je podelil knjigo.

Po mitingu smo borce povabili v jedilnico na kosilo, mi pa smo odšli domov.

Vlasta Derganc, 7. a

ŠPORTNI DAN

V torek, 13. novembra, smo imeli športni dan.

Ob pol osmih smo se zbrali pred šolo. Bilo je mrzlo. Potem smo šli na malico.

Po malici smo se postavili v kolono in odšli. Naš razred je hodil prvi, vodil pa nas je tovariš Brezovar.

Šli smo po cesti čez Kandijo in čez most, kjer smo takoj zavili na levo in prišli do pešpoti. Hodili smo zraven Krke, nad nami pa so bile skale in hiše, ki so jih postavili prvi prebivalci novega mesta

Po potki smo hodili do igrišča pod domom JLA, pod železniškim mostom in še naprej do železniške postaje. Potem smo zavili na cesto skozi Bršljin, mimo vojašnice Milana Majcna in skozi Muhaber. Nekaj časa smo še hodili po neasfaltirani cesti, potem pa smo prečkali železniško progo in potoček. Pot se je začela vzpenjati. Nekaj časa smo hodili po gozdu, potem pa smo prišli na travnik.

Tam smo imeli počitek, kmalu pa je tovariš rekel, da gremo naprej. Zopet je bil gozd, kmalu pa se je pokazala koča in vrt, ograjena z žico. Še naprej pa so bile trte, Na koncu vinograda se je pokazala pot, malo naprej pa je stala gostilna Henčkov dom, a je bila na žalost ravno v terek zaprta. Pihal je mrzel veter.

Posedli smo se v travo in pojedli, če smo si kaj prinesli. Nekaj časa smo se igrali, a smo se kmalu postavili v kolono in odšli proti Novemu mestu. Nismo pa se vračali po isti poti, ampak smo šli čez novo naselje v Bršljinu.

Ko smo prišli v Novo mesto, je šel vsak na svojo stran. Bil sem malo utrujen. Na tem pohodu sem spoznal veliko novih krajev in si želim še takih pohodov.

Janez Zaletelj, 5. d

NA POHODU ZA ŠPORTNO ZNAČKO

V torek smo odšli na Trško goro. Šli smo peš. Pot navkreber je bila zelo strma. Zelo je pihal veter.

Prišli smo do vikenda tov. Staričeve. Tam so bila v zaboju jabolka. Mi smo jih jedli, tovarišica učiteljica pa je tov. Staričeva povabila na kavo.

Pozneje smo odšli proti vrhu. Sedaj je bilo tako strmo, da smo komaj hodili. Prišli smo na vrh. Tam je bila cerkvica in tudi dva votla drevesa. Začeli smo se igrati. Na vrhu so bili tudi šesti razredi. Jaz in moj sošolec sva bila v nekem votlem drevesu. Potem sem si šel ogledat okolico cerkvice. Naenkrat sem zagledal svoje sošolce, ki so se valjali po travi nad gozdom. Zelo sem se jim smejal, ker sem videl, da imajo mokre hlače. Prijatelj mi je dal košček čokolade. Kmalu smo odšli v Novo mesto. V šoli smo pojedli kosilo in šli domov. Ta dan mi bo ostal v spominu.

Tadej Sever, 3. b
(dop. kr.)

NAŠ ŠOLSKI VRT

V tretjem razredu smo dobili šolski vrt. Dala nam ga je IMV, ker se je kmetijska šola preselila pod Trško goro. Nekateri učenci smo ga bili veseli, nekateri pa ne.

Na šolskem vrtu smo že imeli postavljene tablice, na katerih je pisalo ime razreda. Mi smo posejali zelje, rože, paradižnik, peteršilj in solato. Semena smo prinesli otroci od doma. Vsak teden hodimo po pridelke in jih prodamo šolski kuhinji. Pridelkov je kar veliko. Vasih nekateri učenci nič ne delajo, kar ni lepo. Nekega dne pa smo skoraj vsi gledali in lovili žabe. Takrat je na vrtu delala samo tovarišica in skupina učencev.

Vesela sem, ker smo dobili šolski vrt.

Helena Gabrijelčič, 4.
(dop. kr.)

DELALI SMO NA ŠOLSKEM VRTU

Tudi naša oddelčna skupnost je dobila košček zemlje poleg gradu na Adamičevi ulici. Poleg šolskega vrta pa je še nasad sadnega drevja. Dogovorili smo se, da bomo posadili zelje in nekaj cvetja. Najprej smo zemljo prekopali in jo očistili plevela. Z grabljami smo zrahljali prst, nato pa skopali jamice. Delo smo si razdelili. Dekleta so zalivala jamice, v katere so posadile sadike zelja. Fantje pa so zemljo zagreblili in jo ponovno zalili. Ob roku pa smo posadili tudi cvetje. S ponosom smo opazovali rast našega zemlja. Kadar je bilo treba, smo ga zalili, populili plevel in zemljo prekopali. Prišla je jesen in zeljnate glave smo pobrali. Prodali smo jih šolski kuhinji in dobili denar. Denar pa smo vložili na oddelčno hranilno knjižico. Ob obdelovanju našega vrta smo spoznali, da delo krepi človeka.

Irena Zupanc, 6. a

IZ NAŠE SLAVNE PRETEKLOSTI IZ NAŠE SLAVNE PRETEKLOSTI IZ NAŠE SLAVNE
IZ NAŠE SLAVNE PRETEKLOSTI IZ NAŠE SLAVNE PRETEKLOSTI IZ NAŠE SLAVNE
IZ NAŠE SLAVNE PRETEKLOSTI IZ NAŠE SLAVNE PRETEKLOSTI IZ NAŠE SLAVNE

V moji deželi so dobri ljudje,
tu so potoki in bele steze,
tukaj so jezera, mesta, tovarne,
vsi se v njej počutimo varne.

Tanja Burgar, 4. a

O vojni in dogodkih v njej mi je pripovedovala moja stara mama. Čez nekaj mesecev bo stara 80 let in sedaj živi pri nas. V času vojne je imela številno družino s sedmimi otroki. Najstarejša dva sta bila že sposobna pomagati partizanom in sodelovati v vojni, medtem ko je bil moj ati še majhen deček.

Rada se spominja dni, ko je cela družina pomagala partizanom. Njena hčerka se je učila za šiviljo. S svojo sestrično sta za partizane šivali perilo in titovke. Ostale ženske in dekleta pa so pletle. Narejene izdelke so oddali partizanskemu kurirju, ki je napisal potrdilo. Tako potrdilo so ob neki preiskavi našli belogardisti. Obe dekleti so odpeljali v zapor v Novo mesto, nato v Maribor, od tam pa v taborišče v Ravensbrück v Nemčijo. Tam je moja teta preživela dve leti in srečno dočakala konec vojne. Sedaj živi v Mariboru in nas večkrat obišče.

Še pred tem ko so teto odpeljali v Nemčijo, je njen brat odšel v partizane. Stara mama pripoveduje, kako je njemu in njegovim tovarišem nosila hrano in ga obiskovala. To pa ni bilo enostavno, ker je prepešala velike razdalje, da je lahko prišla do njega v Gorjance, Dolenjske Toplice, Mokronog in drugam. Ta njen sin je umrl leta 1945 zaradi rane, ki jo je dobil ob koncu vojne.

Rad poslušam svojo staro mamo, kako obuja spomine na vojni čas. Tako spomini pri nas ne bodo kmalu pozabljeni.

Igor Štih, 6. b

Kakor čudežna dežela
je ta moja domovina,
v njej dobimo prav vse,
kar si poželimo.

Maruška Avsec, 4. a
(dop. krožek)

Stara mama rada pripoveduje, kako je bilo v tistih dneh, ko je okupator teptal naše ozemlje. Še posebno rada se spominja zadnjih dni pred svobodo.

Prvi svetlobni žarki so se kradli izza Gorjancev in polnili podgorske vasi. Megla je ležala vsepovsod. Molče je zrla v svet, ki je že nekaj dni skrivnostno molčal. Bala se je za očeta.

Po zajtrku je mama poslala njo in sestro, ki je bila dve leti starejša od nje, v gozd na Vahto sekati kolje. Vse naokrog je bilo tiho, nikjer se ni čulo šelestenje, vse je molčalo. Še ptice se niso oglasile. Postalo ju je strah, zato sta se z vso vneto lotili dela. Ure so hitrominevale. Na zvoniku je odbilo poldan, sestra pa še ni hotela

domov. Tišino so zmotili koraki s ceste. Prestrašili sta se. Misleč, da je sovražnik, sta začeli bežati. Za njima je nekdo zaklical. Obstaja in se plaho ozrli. Zagledali sta jugoslovansko zastavo. Ko so prišli bliže, je lahko razločno videla, da nosijo titovke in ne njih rdeče peterokrake. Komandant jima je velel, naj tečeta domov. Toda ničesar naj ne izdata, je še dodal. Zasopli sta pritekli domov. Na mizi ju je že čakalo kosilo. Naslednjega dne se je vrnil oče z veselo novico, da je sovražnikova vojska uničena in da so svobodni. Veselje ob misli, da so svobodni, je bilo neizmerno. Stara mama mi je povedala še veliko zgodbic o času, ko so se z vsemi močmi borili za našo svobodo.

Špela Kusič, 7. a

Polja, travnik, gozdovi,
to je domovina,
ljubezen, sreča in nasmeh
pa ljudi vrlina.

Barbara Kmet, 4. a
(dop. krožek)

Tudi moja babica je bila partizanska mamica. Delala pa je tudi kot bolničarka v bolnici 65/a Popuk. Povedala mi je o nekem žalostnem dogodku.

V bolnici so se najbolj bali nemških ofenziv. Takrat je bilo treba vse ranjence prenesti v zemljanke. Tam so ostajali tudi po šest tednov.

Neke take ofenzive je bilo še posebej nevarno. Nemci so vedeli, da je tu nekje bolnica. Hodili so celo po zemljankah - njim nad glavami. V bolnici pa je bilo tudi nekaj otrok. Neki dojenček je začel jokati. Da bi udušila jok, je njegova lastna mati na dojenčka vrgla blazino in jo tiščala, da se jok ne bi slišal. Vedeli so, da se bo dojenček kmalu zadušil, če ne dvignejo blazine, vedeli pa so tudi, da bi Nemci odkrili zemljanke, če bi slišali dojenčkov jok. Dojenček se je zares zadušil.

Po končani ofenzivi so odprli partizani zemljanke in bolnike prenesli nazaj v bolnico. Mlado žrtev pa so pokopali na partizanskem pokopališču, v opomin, da so morali tudi otroci umirati za svobodo.

Malan Štrbenc, 6. b

Ko praznik domovina ima,
obesimo zastavo,
rdečo, belo, plavo.
Zastava v vetru plapola,
svobodno sonce se smehja.

Helena Gabrijelčič, 4. a

Ena izmed partizanskih mater je bila tudi moja babica. V njeni hiši so imeli partizani varno skrivališče in pomoč. V hišo moje babice so prihajali lačni, ranjeni ter premraženi partizani. Kadar je bilo varno, je babica dala na okno svečo. To je bil znak za partizane. V eni sobi je bilo izkopano skrivališče, v katerem so prebivali ranjenci. Pozimi leta 1943 so nekega dne prišli Nemci ter iskali pšenico. Moja babica pa je bila tudi zvitá in je skrila pšenico pod leseni pod. Da bi pa čimprej odgnala Nemce od hiše, se je ves čas jokala ter praskala po vsem telesu, da so Nemci pomislili, da je babica vsa polná uši in bolna, zato so kmalu odšli. Po vojni je babica dobila za zasluge dve odličji ter več pohval. Dolgo po vojni so jo obiskovali mnogi preživeli borci.

Aleš Kazakovič, 6. b

Moja domovina je mama,
ki za mizo šiva.
Oče, ki zjutraj se zbudi
in v službo pohiti.

Sandra Štemberger, 4. a
(dop. krožek)

Bila je temna noč. Mrzla zima je kazala svoje ledene zobe in okoli vogalov hiš je zavijala prava zimska burja. V mali pritični hišici ob glavni cesti je še brlela slabotna lučka stare petrolejke. Mama je sedela v preprosto opremljeni kmečki izbi in pletla male otroške nogavičke. Enakomerno so udarjale pletilke in stara mačka v kotu je mirno predla. Nenadoma je močno potrkalo, mama je zatrepetala, stara mačka pa se je le pretegnila in leno odkorakala proti mizi. "Marija, odpri!" je zaslišala znani glas. Ko je oče vstopil, ga je z vseh strani objela prijetna toplota in domačnost. Noge je imel popolnoma premrle od mraza, saj je ravnokar prebrodil ledeno mrzlo Savinjo, ker je bil most zastražen.

Mi, otroci, smo se prebudili in mali Slavko se je začel dreti na ves glas. Vel sem ga v naročje in s sestrico Mileno smo vkorakali v kuhinjo. "O, moji korenjaki!" je zaklical oče in se zasmel na vsa usta. Mama od sreče kar ni mogla najti previh besed, s katerimi bi pozdravila svojega moža. Potem je oče tiho in resno dejal: "Bila je huda nemška ofenziva. Vse bi nas pobili, če se ne bi začasno razbežali. Nekaj časa bom doma, potem pa grem nazaj v gozdove, da jim končno poženemo strah v kosti." Še preden je mogel do konca izreči svojo misel, se je zaslišal močan udarec puškinega kopita ob vrata. Očeta je kar vrglo na nogo. Dvignil je slamnjačo in zlezel pod njo. "Lezita gor!" nama je ukazal in s sestro sva legla. Mama je odprla vrata in Nemci so se razkropili po hišici, da se je kar strasala. Mali Slavko je tulil na ves glas! Mama je kričala, pomagala pa ji je tudi sestra. Ob vsesplošnem direndaju Nemci niso odkrili očeta in so razjarjeni odšli. Oče je po tem nočnem pripetljaju ves zaripel v obraz prilezel izpod žimnice. Ogrel se je dobro. Časa za počitek pa ni bilo veliko. In kmalu je pod deskami v kuhinji začel nastajati sicer majhen, a še kar udoben bunkerček. Očetu je dobro služil vse do konca vojne in če se je kdaj prikazal doma, mu je bil zvest tovariš in v njegovem varnem zavetju vedno dobrodošel.

Barbara Došler, 7. b

Kaj je to domovina?

Je to nekaj, kar je veliko,
je to nekaj, kar je skrito,
je to sreča, je to strah,
da ne vzame je sovrag?

Andrej Steklasa, 3. a

RAČUNAJTE NA NAS

Živimo v socialistični, neodvisni državi, Titovi Jugoslaviji. Ponosni smo na našo ureditev, na svobodno državo, v kateri živimo, in na tovariša Tita, ki nam je priboril neodvisnost.

V mladih časih naših staršev in starih staršev je po svetu divjala 2. svetovna vojna. Hitler je hotel spraviti našo državo pod svojo oblast, vendar uporno ljudstvo se ni dalo. Borili so se s fašisti in z domačimi izdajalci. Med vojno otroci niso imeli tako lepega otroštva kakor mi. Ponoči niso mogli mirno spati, ker so s strahom čakali, kdaj se jim bo hiša zrušila na glavo. Bežali so iz kraja v kraj, mnogi so bili v izgnanstvu ali v taboriščih. Pogumno so prenašali pošto, hrano

obleko, zdravila, čevlje in tudi orožje za partizane. Marsikdo je daroval svojo žival, da so se sestradani in neprespani partizani lahko najedli. Starejši so se borili v gozdovih in umirali za svobodo in mir. Tudi mnogi otroci so darovali življenje za svobodo, mnogi pa ostali brez staršev, sami na svetu. Mnogo staršev je izgubilo otroke v boju s sovražnikom, vendar so vse to pogumno prenašali, saj so vedeli, da jim bo nekega dne poplačano. Živelii so v upanju na svobodo. Znani so nam zgodovinski boji na Sutjeski, Neretvi, Zelengori, Dražgošah, Drvarju in še mnogi drugi. Na teh številnih grobovih naših prednikov so zdaj spomeniki, ki nas opozarjajo, naj ne pozabimo, koliko krvi je bilo prelite za svobodo in naj se tudi mi borimo do zadnjega diha, če bi kdaj do česa takega prišlo. Sovražnik je streljal tudi nedolžne žene in otroke.

Na vse to nas spominjajo pesmi, ki so naše borce spremljale pri boju. Končno je zasijala luč svobode našemu narodu. S Titom na čelu je stopala naša država v lepšo bodočnost. Zdaj ko Tita ni več, stopamo po njegovi poti. Rekel je, da vse svoje upe gradi na mladih. Mi mladi se bomo držali te poti. Res je, da nas včasih "nekaj nosi", kot to pravijo naši starši, vendar s tem še ni rečeno, da nismo za nobeno rabo. Le počakajte, da odrastemo, pa boste videli, kaj zmorejo vaši otroci. Takrat si bodo vsi ljudje na svetu podali roke, konec bo lakote, izkoriščanja, nasilja, rasizma in vojn na svetu. Vse države bodo živele v miru in medsebojnem sožitju. Prijateljstvo ne bo poznalo meja. Potem boste na široko razprli oči in onemeli od začudenja. Ponosni boste na nas, kot smo sedaj mi na vas, ki ste nam priborili svobodo, zatoorej računajte na nas, saj je pred nami še dolga pot.

Urša Kusič, 8. a

NA KOLINAH NA KOLINAH NA KOLINAH NA KOLINAH NA KOLINAH NA KOLINAH NA KOI
NA KOLINAH NA KOLINAH NA KOLINAH NA KOLINAH NA KOLINAH NA KOLINAH NA KOI
NA KOLINAH NA KOLINAH NA KOLINAH NA KOLINAH NA KOLINAH NA KOLINAH NA KOI

~~~~~
Bilo je med pazniki. Oči me je zgodaj zbudil. Odpeljali smo se v Kamence. Zmenili smo se, da bomo zaklali prašiča. Vlekli smo ga v banjo. Pobegnil nam je in tulil. Komaj smo ga ujeli in zaklali. Kri smo prestregli v posodo. Srce je bilo veliko. Imel je veliko masti. Kokoške so hotele kri popiti, jaz pa sem jih nagnal. Delali smo koline. Bilo je veliko dela. Utrujeni smo se vrnili domov. Gregor Pekolj, 2.b

pripravila večerjo. Po večerji smo se usedli v dnevno sobo. Stric Ivo je najprej zaigral na citho. Potem je učil igrati sestro na kitaro. Pozneje pa je še mene učil igrati na mandolino.

Bilo mi je zelo všeč. Zelo rad bi znal igrati toliko instrumentov kot stric Ivo.

Borut Kincl, 2. c

PRI TETI

V četrtek sem se odpeljala v vas Pece. Zelo rada potujem.

Deževalo je. Imeli smo nesrečo. Odtrgala se je izpušna cev. Bila sem zelo jezna. Na poti so bili jarki. Z mamico sva šli peš. Bila sem zelo jezna, ker sem morala peš.

Prišla sem k teti. Bila je zelo vesela, ker smo jo obiskali. Pri teti sem jedla zelo dobro kosilo. Po njem sem se igrala s sestrično. Potem smo šli v vinograd. Bilo je megleno. Kurili smo. Zraven ognja je bilo zelo toplo. Potem smo odšli k teti domov. Povečerjali smo. Kmalu smo šli spat, ker smo bili utrujeni.

Pri teti je bilo prijetno.

Marjanca Bučar, 2. b

PRI STARI MAMI

Začeli so se prazniki. Očka je zapeljal mene in Sama k stari mami. Pozvonili smo, stara mama ni slišala. Moj psiček Miki je začel lajati. Stara mama je odprla vrata. Vstopili smo. Miki je začel skakati po nas. Očka je odšel.

Samo je v sobi bral. S staro mamo sva igrali šah. Potem sem pogledala na spored. Vključila sem televizijo. Bil je film. Poklicala se Sama. Vsi smo gledali filmsko zgodbo. Bila je lepa. Začele so se risanke. Prehitro jih je bilo konec. Igrali smo tombolo. Nato smo gledali do konca televizijski program. Šli smo spat.

Pri stari mami je vedno prijetno.

Petra Štefančič, 2. a

PRI STARI MAMI

Med prazniki je več prostih dni. Jaz sem preživel najlepši dan pri stari mami.

V soboto zvečer sem šel k mami. Pri njej imajo muco. Zelo lepe črne barve je. Zvečer smo do desetih gledali kavbojski film. Jaz in moj bratec Domen sva šla spat v otroško sobo. Tam je bilo toplo. Vseeno naju je mama pokrila s petimi odejami. Prišlo je jutro. Mislil sem, da je mamica pripravila čokolino, pa ga ni. Začela se je oddaja Živ žav. Ko smo gledali, mi je muca prišla v naročje in mi zaspala. Bilo je lepo.

Uroš Mali, 2. b

PRI STARI MAMI

Ko sem se zjutraj zbudila, mi je mamica povedala, da bomo šli na Primorsko k stari mami. Bila sem vesela. Mamica je hitela pakirati in jaz sem ji pomagal.

Ko smo prišli k stari mami, sem takoj opazila bratranca in sestrično. Potem smo gledali televizijo. Ko smo se tega naveličali, sva se jaz in sestrična igrali badminton. Potem je stara mama spekla potico. Potica je bila zelo okusna in hitro smo jo pojedli. Drugi dan smo šli k neki teti. Potem smo se poslovili in odšli domov.

Tako sem preživela praznike.

Tina Ban, 2. d

ZAPISI PO DOGODKIH ZAPISI PO DOGODKIH ZAPISI PO DOGODKIH ZAPISI PO DOG
ZAPISI PO DOGODKIH ZAPISI PO DOGODKIH ZAPISI PO DOGODKIH ZAPISI PO DOG
NA POROKI

Na porokinisem bila še nikoli. Zato sem se zelo veselila, ko sem izvedela, da se bo poročil stric. Za gostijo smo spekli: piškote, potico, zavitek, torto in kruh. V soboto sta se stric in teta poročila. Dobila sta veliko daril. Tudi jaz bi jih rada.

Bilo je lepo, ker smo jedli torto in krofe.

Brigita Seničar,

NA RIBOLOVU

Moj očka je ribič. Na zadnji ribolov me je vzel^s seboj. Bilo je zelo lepo. Zeblo me ni. Toplo sva se oblekla. Ujela sva sedem rib. To sta bila dva klena, štiri platnice in podust. Vse so bile dovolj velike. Ko sva prišla domov, sva ribe očistila. Bil sem vesel. Ko bom velik, bom ribič.

Andrej Klinar, 2. b

TRGATEV NA DOLENJSKEM

Na Dolenjskem imamo vsako leto oktobra meseca trgatev. Tudi mi smo jo imeli, ker imamo v Ruhni vasi vinograd. Za trgatev smo pripravili: vedra, brento, škarje. Letos je bilo veliko gnilega grozdja. Oči je rekel, da ne sme nobena jagoda pasti na tla. Ko smo potrgali grozdje, smo ga zmleli. Zmleto grozdje smo dali v stiskalnico, potem pa v sod, da mošt zavre. Na Martinovo nastane iz mošta vino. Naše vino se imenuje cviček in ga imajo nekateri zelo radi, ker je zdravo. Škoda je le, da ga nekateri Dolenjci pijejo preveč.

Nadja Judež
(dopisniški krožek)

ŠLI SMO PO DRVA

Bil sem pri stari mami. Šli smo v gozd. Bil je mraz. Zeblo me je. Pripravljali smo drva. Pomagal sem nositi suhe veje. Kmalu smo se vračali domov. Peljali smo se z vozom. Bilo je blatno. Pot se je vlekla. Pripeljali smo tri vozove. Tako sem preživel praznik.

Matjaž Lekše, 2. b

V ZIDANICI

Bil je četrtek. Šli smo v zidanico. Pred hišo sem zagledala blato. Opozorila sem Jasno in Polono, da naj ne skačeta po blatu, a Polona me ni ubogala. Nato sta začeli plezati po kamnih. Presenetila sem jih, ker mi je šlo najbolje. Igrale smo se šolo in se naučile pesmico. Ko smo se vračali domov, smo peli. Bil je lep dan.

Klavdija Grlica, 2.b

NABIRALI SMO GOBE

V soboto sem bil v Gorenji vasi pri Trebnjem. Odločili smo se, da bomo nabirali gobe. Mama je iskala sama, oči, sestra in jaz smo nabirali skupaj. Takole je bilo:

Mama je nabirala na obronku gozda, mi smo šli globlje v gozd. Kmalu se je sestra vrnila k mami. Ostala sva še midva z očijem. Hodila sva vsak po svoji strani. Naenkrat sem zagledal na tleh vse polno kostanj in ježic. Nabiral sem kostanj, oči pa je pogledal okrog za gobe. Našeje je nekaj lepih turkov. Rekel mi je, da morava to področje temeljito pregledati. Zagledal sem lepega turka. "Oči, glej!" zakričim. A ob tem turku, glej čudo!" Ob njem sem našel še veliko manjših. Malo naprej sem našel razbitega fička. Malo sem premislil, potem pa stekel k fičku. Imel ne sedeža ne volana. Samo karoserija je bila. Pa sem se tudi jaz naveličal nabirati gobe in sem z očijevim dovoljenjem odšel domov. Oči, ki se je že zadržal v gozdu, je prišel čisto obložen. Nabral je ogromno gob. Skoraj bi pozabil na mamo. Tudi ona jih je nekaj nabrala. Gobe smo vložili v skrinjo in kozarce. Želim si, da bi še kdaj nabrali toliko gob.

Alojz Novak, 4. a

MED NABIRANJEM GOB SMO VIDELI SRNO

Bil je sončen dan. Mama je pospravljala, očka je gledal televizijo, pa sem brala knjigo. Le bratec ni bil zaposlen. Hodil je sam ter tja sobi in premišljal. Nazadnje je rekel: "Pojdimo v gozd. Pogledaj, kako sončen dan je!" "No, dobro," je rekla mama. Primerno smo se oblekli in odšli.

Ko smo prišli, je bratec prvi skočil iz avta ter stekel proti gozdu. Nenadoma je obstal in gledal nekam v daljavo. Pritekla sem in ga vprašala: "Kaj pa gledaš? Odgovoril je: "Kaj ne vidiš srne?" Zagledal zelo lepo srno, ki je počivala v senci košate bukve. Z bratcem sva obšla samo da je ne bi prepodila.

Premotil naju je očkov glas: "Pridita, napnita oči, tu morajo biti užitne gobe!" Komaj je oče to povedal, že je zavpil bratec: "Tukaj je cel kup lisičk!" Vsi smo pridrveli. Toda bili sta samo dve lisički. Nabrali smo košaro gob.

Veseli smo se vračali iz gozda. Rada nabiram gobe. Še velikokrat jih bom šla nabirat.

Vesna Hodnik, 4. a

MOJ NAJLJUBŠI DOGODEK

Velikokrat se peljemo z avtomobilom. Nekega dne smo se peljali po gozdni poti. Bilo je lepo vreme.

Ko smo se vozili, je nenadoma skočila na cesto neka žival in se ustavila. Tudi oče je ustavil avto. To je bila srna. Še nakaj časa nas je prijazno gledala. Nato pa je počasi odšla v gozd.

Srečno smo nadaljevali pot. Jaz pa sem bil zelo vesel, ker nismo povozili srnice.

Gregor Štangelj, 2. a

POMAGALA SEM MAMICI

Bližali so se prazniki. Z mamo sva se dogovorili, da bova spekli potico in štruklje. Pripravili sva pet jajc in tri kilograme moke. Jajc je bilo premalo. Šla sem v trgovino in kupila še eno škatlo. Mamica je naredila testo, jaz sem pa medtem stehtala moko za štruklje. Nato je naredila še testo za štruklje.

Potico je dala peči. Zažgala se ji je. Razjezila se je. A spekla je še eno. Ta se ji je posrečila. Bila je že nedelja, mi pa smo še zmeraj drobili zažgano potico.

Mislím, da bom kmalu znala sama peči potice.

Maja Bricelj, 2. b

Z MAMICO SVA PEKLI

V četrtek je mamica spekla potico. Pomagala sem ji pripraviti margarino, rozine, moko in rum. Testo je mami debelo namazala. Zvijanje ji je uspelo. Potico je dala peči. Bila je zelo dobra. Malo potice smo dali v skrinjo. Pohvalila me je in tudi jaz njo. Potico smo kmalu pojedli. Malo smo jo nesli stari mami. Ker je bila potica dobra, jo bova z mamico še kdaj spekli.

Jana Drobnjakovič, 2. b

NA TRIGLAVU

Sem članica planinskega društva in prav je, da vsak član tega društva stopi na slovenskega velikana Triglav.

Med počitnicami smo se z avtobusom odpeljali proti Mojstrani in Triglavskim vratom. Iz triglavskih vrat smo se odpravili proti skalam.

Že smo prišli do prvih klinov. Pot je bila dolga in naporna, pa še megla se je spuščala. Okoli devete ure zvečer smo prispeli v Staničovo kočo. Tam smo se najedli in prespali. Naspati smo se morali dobro, saj nas je naslednji dan čakal vzpon na vrh. Že ob šestih smo odšli na pot. Naša prva postaja je bila Kredarica. Od tu ni več daleč do vrha. Poleg megle se nam je pridružila še ena nadloga, strupen in močan veter. Prišli smo do malega Triglava in imeli kratek počitek. Čez deset minut pa smo že zavriskali na vrhu. Kdor je bil prvič na Triglavu (med njimi tudi jaz), je bil tepen.

Spustili smo se proti koči na Doliču. Malo pred kočjo pa smo uživali ob čudovitem razgledu na Trento. V koči smo si odpočili in se pripravili na pot, ki nas je še čakala. Po enourni hoji smo prišli do kočje na Prehodovcih. Poslednji kos poti smo nadaljevali ob znamenitih Triglavskih jezerih. Jezera so zelo lepa in voda v njih je pitna. Hoja je bila prijetna in kaj kmalu smo prišli do kočje Pri sedmerih jezerih. Nastanili smo se, nato pa odšli k jezeru. V koči smo tudi prespali. Zadnji dan iz leta smo nameravali priti do Bohinja. Po enourni hoji smo zopet prišli do jezera. Natočili smo si vode in se odpočili, saj nas je čakal težak spust čez Komarčo. Po spustu smo se za kratek časa ustavili ob potoku s postrvmi. Čez potok je bil narejen lesen most in tako smo prišli do kočje pri slapu Savica. Do slapa nismo šli, ker se nam je mudilo naprej. Od kočje pa do Bohinja pelje avtomobilsko prevozna pot. Do Bohinja smo prišli pred avtobusom. Nekateri so se odšli kopal v Bohinjsko jezero. Ko je pripeljal avtobus, smo se stlačili gor in se odpeljali proti Novemu mestu. Spotoma smo se za kratek čas ustavili še v nekem motelu. V Novem mestu nas je avtobus odložil pred športno dvorano, izleta je bilo konec, a ostali so čudoviti, nepozabni spomini.

Mojca Krnc, 6. a

ROJSTNI DAN

Pri prijateljici sem praznovala rojstni dan.

Ko smo se vsi povabljeni zbrali, smo ji voščili vse najboljše za njen praznik. Lepo je pripravila mizo z dobrimi jedmi in pijačo. Posedli smo se okoli mize, dobro jedli in pili. Potem pa smo se celo popoldne zabavali. Igrali smo se razne igrice, poslušali plošče in zraven malo zaplesali. Proti večeru pa smo ji zapeli tudi nekaj pesmic. Zelo je bila presenečena, ko je odpirala darila. Med njimi je bila tudi njena najljubša knjiga, ki si jo je že dolgo želela. Vsem se

je še enkrat lepo zahvalila za darila, mi pa smo se poslovili in odšli domov.

Tudi drugo leto se bomo zopet zbrali za njen rojstni dan.

Simona Kralj, 2. a

GRADIMO HIŠO

Naša družina stanuje v bloku. Imamo majhno stanovanje. Jaz, sestra, očka in mamica smo se zato odločili zbirati denar, da začnemo graditi hišo. Stara mama nam je dala prostor za gradnjo. Mamica in očka sta dobila načrt za hišo. Najprej smo izkopali temelje, potem smo začeli zidati.

Hišo smo pred zimo dali pod streho. Letos smo naredili veliko: fasado, centralno kurjavo, pospravili okolico in vrt. Dolgo se že odločam, katera bo moja soba. V hiši rada pometam. Komaj čakam, da končamo, ker imam bliže šolo. Upam, da bomo kmalu končali hišo.

Jasna Simčič, 3. b
(dop. kr.)

KAJ BI RADI POSTALI UČENCI 4. C RAZREDA NAŠE ŠOLE KAJ BI RADI POSTALI U
KAJ BI RADI POSTALI UČENCI 4. C RAZREDA NAŠE ŠOLE KAJ BI RADI POSTALI U
KAJ BI RADI POSTALI UČENCI 4. C RAZREDA NAŠE ŠOLE KAJ BI RADI POSTALI U

Rada bi postala medicinska sestra. Vem, da je ta poklic zelo naporen. Narediti bom morala zelo veliko šol.

Za ta poklic so me navdušile televizijske oddaje o negi bolnika na domu. Zelo rada jih gledam, kar mi bo koristilo tudi v šoli. V oddajah prikazujejo, kako bolniku umiješ lase, mu zamenjaš posteljnino, očistiš zobe...

Kot medicinska sestra bi najraje delala na otroškem oddelku. To pa zato, ker imam rada otroke in bi se z njimi tudi igrala. Dajala bi jim injekcije in zdravila. Merila bi jim pritisk in vročino ter poslušala utrip srca.

Če hočem dobro opravljati ta poklic, moram narediti z dobrim uspehom osnovno šolo, štiri leta srednje in dve leti višje šole.

Upam, da bom postala to, kar si želim. Koristila bi sebi in drugim. To delo pa je tudi zelo cenjeno.

Irena Matekovič, 4. c

Rada bi postala tajnica. Za ta poklic sem se navdušila, ko sem večkrat šla k mami v službo. Njeno delo je zelo različno. Včasih piše na pisalni stroj ali sešteva na seštevalni stroj. Ima stike s sodelavci in drugimi strankami. To delo ni dolgočasno, ker ima opravka s sodelavci ne pa samo s papirjem in številkami. Moja mama sestavlja razna poročila odpira pošto in jo oddaja v recepcijo. Včasih ima tudi sestanek. Včasih se doma z bratrancem igra ta poklic.

Vendar se do osema razreda lahko še premislim ali spoznam drug, bolj zanimiv poklic.

Damjana Židanik, 4. c

To je za mene najbolj težka odločitev. Imam veliko želja, toda prave odločitve še ni. Če bom imela to željo kakor zdaj, bom šla v poklicno šolo, ko bom končala osemletko. Po poklicu bi bila rada frizerka. Za ta poklic bi se odločila zato, ker je tudi moja mamica. Večkrat ji pomagam: podajam ji navijalke, fiksiram in pospravljam.

Za ta poklic me je navdušila mamica in druge frizerke.

Urška Pureber, 4. c

Rad bi postal pilot. Za ta poklic me je navdušil prijatelj, ko nam je v Prečni govoril o letalih. Vsak dan opazujem železne ptice, ki z vso hitrostjo švigajo sem in tja. Nekatere rišejo za sabo bele ravne črte, druge pa vlečejo manjša letala. Želim si, da bi bil tudi jaz visoko nad oblaki, občudoval lepote in znamenitosti naše pokrajine. Videl bi veliko mest in dežel, njihove lepote in videl bi veliko ljudi. Da bi lahko postal pilot, se bom moral še veliko učiti, ker je ta poklic zelo naporen in zahteven. Pilot mora biti tudi popolnoma zdrav. Ko bom velik, ki bil rad pilot zato, ker bi bil visoko nad oblaki in bi veliko zvedel o deželah. To si tudi želim in zato bi rad tudi postal.

Matjaž Ostojič, 4. c

Po poklicu bom laborantka. Za to delo me je razveselila mamica. Za to delo se pripravljam tako, da se igram kot da sem v pravi službi. Večkrat grem k mamici v službo. Opazujem jo pri delu. Včasih ji pomagam. Pišem razne meritve, pokrivam epruvete in jih zlagam v mrežasto škatlo. Kadar pride šef, mu mamica pove, da rada prihajam v Krko in da sem se odločila za poklic, ki ga oni opravljajo. Poleg laborantke bom tudi čebelarka.

Barbara Volčjak, 4. c

Rad bi postal avtomehanik. Za ta poklic me je navdušil brat. Tudi on je avtomehanik. Ta poklic sem si zato izbral, da bi lahko popravljaval avtomobile in s tem zaslužil veliko denarja. Že zdaj zelo rad popravljavam razna kolesa. Velikokrat pa tudi pomagam bratu, če se ukvarja s tem delom. Pomagam mu, kadar popravlja traktor, avto, ali razna kolesa. Zelo rad mu podajam ključe za pritegovanje vijakov, razne vijake in druge reči. To delo je umazano, vendar ga ne zaničujem. Ko bom velik, mislim, da bom to delo dobro opravljal. Želim si, da bi imel svojo obrt. Popravljaval bi razne vrste avtomobilov. Upam, da se mi bo ta želja izpolnila in bom postal avtomehanik.

Andrej Udovč, 4. c

MOJ PRVI..... MOJ PRV ..... MOJ PRVI..... MOJ PRVI.... MOJ PRVI.....MO
MOJA PRVA..... MOJA PRVA....MOJA PRVA....MOJA PRVA....MOJA PRVA.....MO
MOJE PRVO....MOJE PRVO.....MOJE PRVO..... MOJE PRVO.....MOJE PRVO....MO

MOJ PRVI SMUČARSKI SKOK

V Irči vasi imam staro mamu. Nad vasjo je velik hrib Vrduna. Tam smo že lani naredili skakalnico. Nekega dne so fantje merili dolžino skokov. Ko sem prišel na zaletišče, sem se malo ustrašil, ko sem videl, kako je strmo. Prvič sem padel, drugič sem premagal strah. Pogumno sem se spustil po strmini. Srečno sem doskočil na tla. Nazadnje smo naredili tekmovanje. Dosegel sem četrto mesto. Sedaj smo naredili še večje zaletišče. Komaj čakam, da bo zapadel sneg.

Alen Pavlič, 2. a

MOJ PRVI ATLETSKI TRENING

Že od malega zelo rad tečem, norim in divjam. Zato sem tudi gibčen, a tudi svojeglav. Prijatelj me je nekega dne vprašal, če bi z njim treniral. Tega sem bil zelo vesel, ker sem imel veliko prostega časa, ki sem ga preživel večinoma na igrišču. Takoj sem sprejel, vendar še nisem vedel, kdaj naj začnem.

Po končani tekmi na Drski me je bodoči trener poklical k sebi in me seznanil z vsemi dobrimi in slabimi stranmi treninga. Naslednji dan je bil moj prvi trening. Ko sem prihajal na stadion, sem se malo tresel in se bal, da treninga ne bom zmogel. Začel sem z veliko vnemo, ker pa je bil trening težak, sem se kmalu utrudil, vendar nisem odneha

Tekel sem dalje in že močno čutil utrujenost, pot mi je že tekel po čelu, noge sem imel vse trde, bolečine pa sem čutil tudi v trebuhu. Do cilja je bilo še dobrih 500 metrov, pospešil sem in si mislil, da moram preteči. Še nekaj korakov in bil sem v cilju. Ves izmučen sem dobil to težko prisluženo pohvalo od trenerja. Tudi on je bil vesel, bral sem mu to z oči, čeprav ni ničesar rekel. Bil sem zelo vesel, da sem uspešno opravil moj prvi atletski trening. Po njem so me še nekaj dni bolele noge.

Zdaj treniram s presledki že skoraj dve leti, pa še sedaj nisem pozabil svojega prvega treninga. Pri teku lahko zelo uživaš, ne smeš pa pretiravati.

Vid Borse, 7. c

MOJE PRVO SREČANJE S PREDMETNIM POUKOM

Minile so počitnice in pred nami je bil prvi šolski dan. S prijateljico sva skupaj odšli v šolo. V garderobi so na steni viseli listi, na katerih smo si ogledali, v kateri razred spadamo. Poiskali smo učilnico, v katero je kmalu vstopila tovarišica razredničarka.

Ko smo se seznanili z novim urnikom, vedenjem na šoli in drugimi podrobnostmi, smo lahko odšli domov. Naslednji dan smo imeli na urniku prvo uro matematiko. Spoznali smo tovariša Bučarja. Povedal nam je, o čem vse se bomo učili v petem razredu. Ko je minila ura, smo se preselili v drugo učilnico. Na ta dan, v torek, smo spoznali učitelje, ki nas bodo poučevali. Seznanili smo se tudi s snovjo celega leta. Sedaj, na višji stopnji, se vsako uro selimo iz učilnice v učilnico. Za vsak predmet imamo tudi svojo tovarišico. Vsak dan imamo domače naloge. V petem razredu nismo več skupaj učenci nekdanjega četrtega razreda. Bili smo dobri prijatelji. A upam, da bomo tudi mi nekoč med seboj dobri prijatelji.

Karmen Abolnar, 5. c

MOJA PRVA

Bilo je lani na morju na otoku Krku.

Zjutraj smo bili na plaži. Bil je lep, sončen dan. Sonce je začelo močno pripekati. Odšli smo v vodo. Toda kmalu sem se naveličal kopanja. Začelo je pihati. Pripravil sem jadrarno desko. Zelo lep dan za jadranje je bil. Ko sem prijadral na drugo stran zaliva, sem začel križariti. Nekaj padcev je vzbudilo smeh skupine deklet na plaži. Ko sem naslednjič peljal mimo, so bile vse v vodi. Tista, ki mi je bila naj-

bližja, mi je pomahala. Opazil sem, da je prikupna, a se nisem kaj dosti oziral za njo. Zvečer sem jo zopet videl v mestu. Odšel sem v zabavišče- "lunapark." Tam sem jo čez nekaj časa zopet zagledal. Bila je s prijateljico, ki je ves čas silila za njo. Tečka! Potem smo se šli vozit z avtomobilčki. Usedli smo se vsak v svojega. Ker sem bil spretnejši od nje, sem vozil vzporedno z njo in se zaletaval v njeno zoprno prijateljico, ki se je kmalu umaknila. Ko je bilo konec vožnje, sem pristopil k njej in se začel kar pogovarjati z njo. Povabil sem jo še na sladoled, naslednji dan pa so odšli. Tako mi je ostal kar lep spomin na počitnice. To je bila moja prva.....

David Kukec, 6. d

MOJA PRVA ZMAGA

S svojo prvo zmago sem se srečala v čudovitem športu, v športnem pl-su. Po to zmago pa sem se odpeljala z vlakom v Ljubljano.

Bilo je v drugi polovici maja pred štirimi leti. Moj soplesalec je bil Slavko Turk. Po predfinalnih plesih sva si še vedno delila prvo mesto s kazininim plesnim parom. Nato pa je nastopil finale s svojim zaključnim plesom jive. Jive je bil, je in bo nekaj časa tudi še ostal eden najbolj priljubljenih plesov mladih. S soplesalcem sva ga odplesala izredno sproščeno. S tem, končnim plesom, sva si priplesala končno zmago. Ta zmaga je bila gotovo eden najlepših trenutkov mojega poznega otroštva. Noge so se mi zašibile, okoli sebe pa sem videla meglene slike. Meglene slike zato, ker so se mi v očeh nabrale solze, solze sreče!

Škoda, da je ples v novomeškem plesnem klubu za nekatere ljudi postal le borba za denar. Škoda, da so ti ljudje zgrešili bistvo plesa. Ogromna škoda je tudi zame, ker se je moja plesna pot končala le pri dveh plesnih zmagah.

Gotovo pa je imel prav Ramarqe, ko je dejal: "Sleherna dobljena zmaga pomeni zmago manj. Tisto, ki je ni več moč dobiti!"

Res, te zmage zame ne bo nikoli več. Če zaradi drugega ne, pa vsaj zato, ker je bila moja prva zmaga.

Lavra Kastelic, 7. c

MOJA PRVA .....

Na vprašanje "Imaš prijatelje?" lahko vsak različno odgovori, a mnogi bi odgovorili, da takega, ki bi mu lahko povedali čisto vse, nimajo.

Iman prijateljico, ki ji lahko zaupam, pa ne bo nikomur nič izdala. Jelka je pridna in delovna in zaradi teh njenih lasnosti jo zelo spoštujem in upam, da bo najino prijateljstvo ostalo še dolgo. Z Jelko se pozna že od tretjega leta. Takrat nisva bila še prijatelja, kajti dan za dnem sva se prepirala in tepla. Ko je prišla šola in z njo skrbi, sva to opustila in oba začela hoditi v glasbeno šolo in tako se je najino prijateljstvo krepilo. Dostikrat prideva skupaj in vedno sva vesela, pa naj bo še tako žalosten in kisel dan. Poveva si vse. Nikdar si nič ne zamolčiva, pa naj bo še tako neumno. Tudi pomagava si pri raznih opravilih, pri učenju ali v čem drugem. Dostikrat tudi sanjava o najini prihodnosti in takrat nama je lepo, saj si zmeraj želiva oba enako: da bi potovala in pozabila svet okoli naju. Med najinim klepetanjem pride tudi do prepira, kajti vedno ne moreva imeti oba prav. Tudi šaliva se rada. Kritizirava vse in tudi na sebe ne pozabiva, saj pregovor pravi: "Najprej pometi pred svojim pragom!"

Tine, 6. razred

MOJA PRVA IGRAČA

Prva igrača, ki se je spominjam, je rumeripiščanček Kalimero. Dobil sem ga za četrti rojstni dan. Bil mi je najljubša igrača tistega leta. Bil je majhen, rumen, z ostanki jajčne lupinice na glavi. Kljub majhnemu telesu je imel veliko glavo in ogromne oči.

Ne glede na njegovo velikost pa je bil neverjetno pogumen, saj se je neprenehno boril s petimi razbojniki - mojimi prsti. Vedno je bil zmagovalec, čeprav ni nikoli uporabljal sile. Kadar pa so ga razbojniki obkolili in iz njegove mlade in razburjene tovarne misli ni prišla v proizvodnjo uporabna ideja, je pač moral stegniti roko in razbojnike pometati na kup. Dom je imel v gnezdecu iz zvitih brisačk ob mojem vzglavju. Kadar pa sem bil v spanju nemiren, to pa sem bil skoraj vedno, sem ga po nesreči vrgel s postelje. To mi ni nikoli zameril, saj je vedel, da ga nisem namenoma in da ga imam rad. Navduševal me je s svojimi boji z razbojniki in s svojimi umetnijami v plezanju po postelji. Kadar pa sem našel košček vrvice ali sukanca, se je Kalimero spremenil v Tarzana, o katerem sem takrat vedel le toliko, da je zelo močan, da spretno pleza po drevju in se ziblje po vrveh, ki rastejo iz tal in se vzpenjajo po drevju. Ko je bil Kalimero Tarzan, se je imel navado zagungati z vrha postelje in se vreči na razbojnike, ki so od spodaj streljali nanj s topovi. Ker pa življenje ni ena sama zmaga, ampak tudi porazi, so razbojniki nekega dne Kalimera tudi prvič

premagali. Privezali so ga z gumico na tračnice, po katerih bi vsak čas moral pribrzeti vlak - moja copata. Vendar je Kalimero napel gumico, se izmaknil in vlak je gumico pretrgal. Razbojniki pa so moral Kalimeru kupiti novo lupinico, ki so mu jo razbili med pretepom. Bil je pogumen, močan, spreten, miroljuben in dobrosrčen. Sedaj že leta in leta ni več. Ostal je samo lep spomin na junaka junakov, piščančka Kalimera.

Aleš Knoll, 6. a

MOJ PRVI...

Letos sem s starši letovala na otoku Rabu. Po nekaj dnevih so prišli Ljubljčančani in zraven naše prikolice postavili šotor. Med njimi je bil tudi simpatičen fant.

Zjutraj, ko sem šla na plažo, me je zasledoval in svojo brisačo položil blizu moje. Ko sem šla v vodo, sem začutila kapljice na koži, ozrla sem se in zagledala njega. Spogledala sva se, zasmejala in zaplavala. Ko sva prišla iz vode, sva se drug drugemu predstavila. Velikokrat sva se vozila s čolnom, se sprehajala po plaži in posedala ob obali. Peljal me je tudi na sladoled in sok. Po kopanju sva se na igrišču igrala badminton, tenis in pink ponk. Znal je tudi igrati kitaro in govoriti angleško. Ob večerih sva se kartala, brala razne knjige, igrala na kitaro in pela. Govorila sva tudi angleško in tako sem se naučila veliko novih besed.

Kmalu je minilo štirinajst dnevno letovanje in morala sem se vrniti domov. Potem sva si še nekaj časa dopisovala, in kmalu drug na drugega pozabila.

Polonca, 6. razred

Z A N I M I V I L J U D J E Z A N I M I V I L J U D J E Z A N I M I V I L J U D J E
Z A N I M I V I L J U D J E Z A N I M I V I L J U D J E Z A N I M I V I L J U D J E
ZANIMIVI LJUDJE ZANIMIVI LJUDJE ZANIMIVI LJUDJE ZANIMIVI LJUDJE ZANIMIVI LJUDJE

MOJ BRATEC

Imam bratca Jerneja. Je poreden. Rad mi nagaja. Vzel mi je barvanko, jaz sem mu vzela avto. Začel je jokati. Dobil je nove hlače. Bil je vesel. Potem smo imeli večerjo, ki je bila zelo dobra. Vsi smo odšli gledat film.

Svojega bratca imam rada, čeprav mi večkrat nagaja.

Mojca Črtalič, 2. b

MOJ BRATEC

Moj bratec mi je nekega dne nagajal. Prižigal in ugašal je televizijo. Pritiskal je na vse gumbe. A potem sem se ga naveličala in mu eno prisolila. Tekel je k mami in se jokal.

Nina Mohorič, 2. c

DOBIL SEM SESTRICO

Moja mama je 3. septembra 1984 ob osmi uri in petdeset minut rodila sestrico. Ime ji je Nina. Prej ko je še nisem dobil, sem mamu samo spraševal: "Mami, ali boš rodila dojenčka? Mami, ali boš rodila dojenčka?" Končno sem ga dobil.

Kadar se ponesnaži, se začne jokati. Mama se takoj prime za glavo in ugiba, kaj je narobe. Šele ko jo previje, vidi, da je polulana. Vsak večer ob 20. uri in 30 minut jo napadejo krči. K mami je že večkrat prišla patronažna sestra in ji je rekla, da to lahko traja do 3. meseca. Pred kakšnimi tremi tedni so jo bolela ušesa. Na srečo je to že minilo. Včeraj se je z mano, lahko rečem "pogovarjala". Kar za vrat mi je hotela skočiti. Res je prava zafrkantinja. Želim si še veliko sestic, takšnih kot je Nina.

Dragičevič Oliver, 3. a
(dopis. krožek)

SOŠOLKA TANJA

Opisala bom Tanjo. Tanja je moja sošolka in moja najboljša prijateljica. Spoznali sva se v prvem razredu. S Tanjo hodiva skupaj v šolo. Ima črnorjave oči in svetle lase. Je srednje velika. Podobna je očku. Obedve imava po eno sestro. Tanja hodi v glasbeno šolo. Igra klarinet. Igra ga že zelo lepo. Tudi lepo poje. Stara je deset let. Je dobrega srca. Kadar sem bolna, mi prinaša zvezke. Rada ima živali. Doma ima papagaja. Zelo je tovariška. Včasih se s kom skrega, a se takoj spoprijatelji. Lepo bi bilo, če naju v petem razredu ne bi ločili.

Maruška Avsec, 4. a

MOJ NEKDANJI SOŠOLEC

Priznam, res sem v veliki zadregi. Na svetu je toliko zanimivih ljudi, da res ne vem, koga naj opišem. Veliko sem jih srečala, vendar sem imela premalo časa, da bi jih bolje spoznala. Opisala pa bi svojega nekdanjega sošolca, ki si to po svoji posebnosti res zasluži.

Že v prvem razredu je bil živahen, morda celo preveč, vendar smo vsi mislili, da se bo sčasoma umiril. Motili smo se. Vzgajala ga je ulica. Bil je bister fant, toda učili se mu je bilo za malo, kajti to počno samo mamine maze. Ker še ni bil dovolj star, si ni znal ustvariti lastnega mnenja o tem svetu, zato so nanj vplivali njegovi ulični prijatelji. Začel je postajati nesramen do učiteljev, pa tudi sošolci so ga imeli kmalu zadosti. Hodil je po gostilnah, kadil in pil. Sam sebi se je zdel strašno odrasel. Poslali so ga v pobiljševalnico. Bilo je jasno, da se bo tam naučil še večjih lumparij. Večkrat je tudi pobegnil, kadil je še bolj kot prej, pobiljšal pa se tudi ni nič. Na zadnjem pobegu se je poškodoval, zato so ga poslali v drug zavod, kjer je še zdaj. Leta so opravila soje, zresnil se je. Znal je uveljaviti svojo voljo in začel bolj trezno misliti, kar ni bilo težko z njegovo bistro glavo, s katero bi lahko dosegel velike uspehe, če bi jo znal prav uporabljati. Večkrat mi piše, tudi obišče me kdaj. Je čisto v redu fant in še bolj bi lahko bil, če bi rasel ob drugačni vzgoji. Tako bo pa zmeraj zaznamovan s svojimi mladostnimi neumnostmi in pobiljševalnico.

Menim, da ste ga spoznali. Še veliko bi se dalo pisati o njem. Pa kaj, ko bi naštevali samo njegove napake. Malokdo pa ga je imel priložnost spoznati z njegove dobre strani, zato je narobe, da bi že na pogled ocenili njegov značaj.

Tea Jedlovčnik, 7. a

T E B I

Strmim v daljavo.
Premišlujem.

Da, o princu mojih sanj,
princu na belem konju.

Ljubim te,
a ne vem zakaj.

Obrnil si mi hrbet,
odšel si k drugi.

Še vedno v srcu bivaš ti,
ti, ki bolečine povzročas mi.

Morda te ljubim
zaradi pramena rjavih las?

Morda zaradi lepih, sinjih oči,
ali zaradi sladkih ust?

A večkrat se vprašam:
Čemu vse to?
Čemu ta kras,
ko pa v srcu tvojem je le mraz.

O S M O Š O L K A

VAŠKI POSEBNEŽ

Sobotno jutro. Zunaj je še mrzlo. Megla se le počasi vzdiguje. Vsak hip se bo prikazalo sonce. Ko se jutro že spremeni v lep jesenski dan, nekdo pozvoni pri vratih.

Na vratih je sestrična. Z njo odidem ven v toplo dopoldne. Usedeva na klop in se pričneva pogovarjati. Kmalu pride po cesti že malce starejši mož. Pozdraviva ga: "Jutro.". Že je pri nama in prisrčno pogovarjati. Kot vedno, naju tudi danes vpraša: "Kaj pa kuhate?" Sprašujeva ga vse mogoče. Pove nama čisto vse. Potem pa stric, zelo zajeten in siv, prične pripovedovati o sebi: "Takole je bilo. Ko sem bil še mlad, navihan fante...." Pripoveduje o sebi, medtem pa njegova rjava žametna čepica poskakuje na sivih laseh. Njegove sive oči živahno preiskujejo okolico. Sredi pripovedovanja pa se ustavi in pokaže svojo desnico z veliko brazgotino, ostankom vojnih časov. Ko mu zaradi sončne pripeke postane vroče, si sleče jopico. Iz nje pa padajo, najprej ura na verižici, pa kup žepnih nožičkov in vmes še kakšen gumb. Njegov najljubši konjiček je zbiranje nožičkov. Ko se ta hudomušni človek naveliča govorjenja, utihne. Kmalu ga pokliče njegova žena. Seveda ima še nekaj otrok, ki jim pomaga pri delu. Počasi odide domov.

Ta stric je brat moje stare mame, torej stric mojega očeta. Z njim se večkrat kaj pomenimo. Pomaga tudi nam mladim. Doma ima svoj rastlinjak. V njem goji rože različnih vrst, zelenjavo in tudi sadna drevesa. Vse delo v rastlinjaku opravlja sam. Veseli se svojih vnukov in vnukinj, ki mu tudi včasih priskočijo na pomoč, če je potrebn

Ko je sonce že močno grelo travnike in polja, sva tudi midve s sestrično odšli domov.

Darja Derganc, 7. a

PRIJATELJ, KI ME JE IZDAL

Lepo je imeti prijatelja, s katerim si zaupata. Ponavadi imamo veliko prijateljev, vendar je le eden tisti pravi, najboljši prijatelj. Včasih je tak prijatelj deklica včasih fant, toda to sploh ni tako pomembno. Običajno imamo mi mladi svoje skrivnosti, si jih zaupamo le med prijatelji, kajti pravimo, da vse tudi ni za ušesa staršev.

Tudi sam sem imel takšnega prijatelja, dokler ni prišlo do nekakšnega "kratkega stika" med nama. Zgodilo pa se je naslednje: V naši ulici je živela deklica, ki mi je bila simpatična. Mi mladi bi temu rekli, da sem oko vrgel nanjo." Sicer pa sami veste, kakšno govorico uporabljamo. O tej zadevi je vedel tudi moj najboljši prijatelj Aleš. Zadnjič je slučajno prišel k nam na obisk in sta se pogovarjala z mojim bratom. Ob pogovoru je beseda prišla od motorjev nazadnje še na punce. Aleš mu je izdal tudi mojo skrivnost.

In kot je v navadi, da starejši bratje zafrkavajo nas mlajše brate, je to z mano počel tudi moj brat. Najprej mi je bilo ob tem zafrkavanju nerodno, potem pa sem nekako spoznal, da se nima nikakršnega pomena razburjati. Ko sem kasneje premišljeval o sebi, sem nekako spoznal, da vsi prijatelji včasih hote ali nehote pustijo prijatelje na cedilu. Tako včasih izdamo tiste najbolj skrite skrivnosti prijateljev in se jim zamerimo.

Ker je življenje brez prijateljev prazno, si take napake oprostimo in živimo dalje. Na koncu naj napišem tudi to, da sem Alešu njegovo napako oprostil.

Gorazd, 6. d

N A J L J U B Š E   Ž I V A L I   N A J L J U B Š E   Ž I V A L I   N
N A J L J U B Š E   Ž I V A L I   N A J L J U B Š E   Ž I V A L I   N

D V A   Z A J Č K A

Ko sem bila v Bučki pri stari mami, sem videla dva mala zajčka. Oba sta bila pisana. Bila sem zelo presenečena, ko sem se lahko z njima igrala. Takoj sem jima prinesla hrane. Prosila sem staro mamo, naj mi enega da za domov, pa mi je rekla, da mu bo preveč dolgčas. Bila sem žalostna, saj sem vedela, da ga nimam kam dati. Odšla sem domov,

zajčka sta se pa naprej sama igrala. Komaj sem čakala, da bom zopet šla k stari mami in se z njima igrala.

Mateja Žibert, 2. c

MOJ MURI

Kmalu bomo dobili mucka. Ime mu je Muri. Dali ga nam bodo sosedovi, kaj bodo šli v zdravilišče.

Mucek je črne barve, na tačkah ima bele lise, dlako ima čisto kratko. Star je komaj en mesec, dolg je 15 cm. Rad pije mleko ali je kruh, namočen v mleko. Muri je že velik požeruh. Rad skače, praska, pleza na kvč in rad se igra z menoj.

Vsak dan ga vidim. Prišel je tudi že k meni za dve uri. Tudi pokakal se je na tepih. Ta mucek mi je zelo všeč.

Barbara Verček, 3. b

MOJA NAJLJUBŠA ŽIVAL

Opisala vam bom morskega prašička. Dala mi ga je teta Ana.

Morskemu prašičku je ime Miško. Star je tri tedne. Velik je kot žogica, mehak kot kepica. Zelo je razigran. Je pisarih barv. Te so: bela, črna, temno rjava in siva. Poje zelo veliko vsak dan. Če ga primem v roke, drhti kot zajec. Nekega dne me je ugriznil. Nisem vedela, da morski prašički radi grizejo. Ko se oblečem v pižamo, začne cviliti. Neke noči sem ga opazovala, kako spi. Kako sem se začudila. Namesto da bi spal, se je sladkal z repo. Dan prebije v kletki. Rad pije vodo. Svojega morskega prašička Miška sem vam opisala, kakor sem vedela in znala.

Želim si, da bi mi teta Ana prinesla še enega morskega prašička.

Danijela Čorak, 4. c

PUJSEK

Moja najljubša igrača je pujsek. Dobila sem ga za svoj 5. rojstni dan. Zelo sem se ga razveselila.

Pujsek je oblečen v modre hlače. V roki drži štiri peresno deteljico. Ima majhna ušesa in okrogel smrček. Vedno je nasmejan. Kadar ga pogledam, sem dobre volje. Ko odidem v šolo, ostane doma in me pridno č

Ko se vrnem iz šole, je dobre volje. Včasih se s pujskom igrava, da hodiva po zelenem travniku in iščeva štiri peresno deteljico. Nekega dne se je pujsku posrečilo in jo je našel. Še danes nosi štiri peresno deteljico v roki.

S pujskom bova ostala za večno prijatelja. Še ko bom odrasla, ga bom imela za spomin.

Nadja Bukovec, 2. a

MOJ ZAJČEK PIKI

Moja najljubša igrača je zajec Piki. Dobila sem ga za god od babice. Zelo sem ga bila vesela. Imam pa tudi še veliko igrač. Zajčka sem poimenovala Piki. Je majhen, rjav, z velikimi belimi pikami. Z njim spi in se igram. Brez njega ne morem zaspati. Z njim se pogovarjam kot človek s človekom. Čuvam ga, da ga ne zamažem ali zgubim. Imam ga rada. Kadar nas ni doma, ga nesem s sabo, če grem v šolo, pa ga položim na polico ali posteljo. Vse igrače imam na polici ali na postelji. Nekega dne sem ga zgubila. Zaman sem ga iskala. Čez nekaj minut pokliče teta iz Ljubljane. Pove mi, da sem ga pozabila pri njej.

Katja Krasko, 3. b

MOJA NAJLJUBŠA IGRAČA

Moja najljubša igrača je kuži Piki. Prinesel mi ga je stric Stane. Kupil ga je v Nemčiji. Imela sem ga v avtu, ki se imenuje Diana. Imela sem ga za blazino. Z njim sem se igrala, ko sem bila sama. Bil je lep, velik kužek. Imela sem ga zelo rada. Jahala sem ga, premetavala, a ven ga nisem smela nesti. Dala sem mu ime Piki. Včasih, ko je bil poreden, sem ga klicala kar poredni Piki. Kadar je bil pa priden, sem ga klicala pa pridni, zelo pridni Piki. Bil je že star in so mu začele odpadati dlake. Teh dlak je bilo polno že skoraj celo stanovanje. Mamica je rekla, da bo kuža samo še za v avto. Kužek je bil v avtu in je preperel. Jokala sem se za njim, ko ga je mamica vrgla stran. Povedala sem ji, da če ga bo vrgla stran, naj mi kupi novega. Zavedala pa sem se, da imam še veliko lepih igra. A naslednjo zimo, ko je nosil dedek Mraz darila, sem dobila še enega. Imela sem ga rada kot prejšnjega. A kuža Piki mi je ostal v spominu.

Tina Mrvar, 3. b

P O S E T N I C E - Mojca Košmrlj, 7. b

KAJ SO PO POKLICU?

1. Miha Ken	30. Lončarka
2. Tilka Sič	29. Napovedovalec
3. Klara Gi	28. Vratarica
4. Jana Cit	27. Ravnateljica
5. Katice Ridor	26. Smetarka
6. Niko Vbraz doz	25. Inspektor
7. Rik Gur	24. Mornarka
8. Darja Rolka	23. Urednik
9. Erika Zrt	22. Knjigovodja
10. Katica Aran	21. Streznica
11. Neža Krini	20. Knjižničarka
12. Edo Lojrad	19. Mlinarka
13. Simon Šopa	18. Slasničarka
14. Eva Pk	17. Učiteljica
15. Miki Člin	16. Kmetica
16. Mica Tek	15. Mlilčnik
17. Tea Icučilj	14. Pevka
18. Klara Saščič	13. Pismonosa
19. Miha Lark	12. Delovodja
20. Nina Križičkaj	11. Inženirka
21. Ani C. Žrest	10. Natarica
22. Jovo Gidjakan	9. Prizarka
23. Edi Nurk	8. Prodajalka
24. Romana Kr	7. Kirurg
25. Niko Pršet	6. Zobozdravnik
26. Meta Srka	5. Direktorica
27. Vanja Trelica	4. Tajnica
28. Katra Rav	3. Igralka
29. Pavle Odovenac	2. Čistilka
30 Lora Kanč	1. Mehanik

ALI VEŠ, KAR MORAS VEDETI?

- 1.) Kako se imenuje naša šola?
A VIO OŠ Novo mesto TOZD OŠ Grm
B OŠ Grm
C OŠ Novo mesto TOZD 15. divizije Grm
- 2.) Koliko let je stara naša šola?
A 12
B 13
C 14
- 3.) Kdo je mentor PO na šoli?
A Dane Brezovar
B Alenka Dakić
C Alenka Slapničar
- 4.) Kdo je letošnji predsednik PO na šoli?
A Jasna Jazbec
B Mateja Bahč
C Tea Jedlovčnik
- 5.) Kdo je mentor ŠŠD na šoli?
A Majda Slijepčević
B Marijan Špilar
C Tine Zaletel
- 6.) Kdo je predsednik ŠŠD na šoli?
A Tomaž Bočič
B Lavra Kastelic
C Vid Borse
- 7.) Kdo je mentor OO ZSMS na šoli?
A Katja Bricelj
B Fani Dragan
C Darja Kastelic
- 8.) Kdo je predsednik OO ZSMS na šoli?
A Matjaž Potrč
B Jani Gimpelj
C Igor Terček

9.) Kako se imenuje naš pionirski odred?

- A 12. SNOUB
- B Grm
- C Gorjanski bataljon

10.) Kdo je mentor šolske hranilnice?

- A Jože Urbanč
- B Darja Kastelic
- C Vesna Smolič

PRAVILNE REŠITVE:

- 10 B;
- 7B, 8C, 9C,
- 4B, 5A, 6B,
- 1C, 2C, 3C,

Zbral in uredil uredniški odbor pod vodstvom predmetne učiteljice
Marjane Štern.

UREDNIŠKI ODBOR:

Lavra Kastelic, 7. c
Andreja Marzel, 7. c
Dragan Stjepanovič, 7. c
Boštjan Blažič, 7. c
Mateja Rajar, 7. c
Darja Derganc, 7. a
Špela Kusič, 7. a
Roman Košir, 7. a
Jure Udovč, 8. a
Robert Kupec, 7. d

NASLOVNICA IN

LIKOVNA PRISPEVKA: Lavra Kastelic, 7. c
Andreja Merzel, 7. c
Jasna Jazbec, 6. b
Peter Špringer, 6. b

TEHNIČNA IZVEDBA: Jelka Florjančič in Vid Kastelic

Število izvodov: 300

Cena: 70 din

